

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οι αχινοί τον τρώμαζαν, και τους μισούσε με όλη τη δύναμη της ψυχής του. Με τον καιρό, ήταν σχεδόν σίγουρος πως το ήξεραν πια και εκείνοι, και πως συζητούσαν χαχανίζοντας μεταξύ τους όποτε τον έβλεπαν: *Νά τος πάλι, νά τος αυτός που μας φοβάται, σημαδέψτε τον με τα αγκάθια σας, σημαδέψτε τον, τσιμπήστε τον.* Τους μισούσε και για αυτό, και για όλα τα άλλα.

Αλλά δεν μπορούσε να τους αποφύγει. Ούτε έπρεπε. Ούτε ήθελε να τους αποφύγει.

Δεν το σκεφτόταν ποτέ, και η αντίφαση, αν πράγματι υπήρχε κάποια αντίφαση εδώ, δεν τον απασχολούσε. Ήθελε μόνο να γλιστρά από δίπλα τους, να τους βλέπει με την άκρη του ματιού του να τεντώνουν τον τρομακτικό, αεικίνητο οπλισμό τους προς το μέρος του και να τους αποφεύγει με ένα μικρό, ανεπαίσθητο χτύπημα από τα πέδιλά του ή κινώντας απαλά τις παλάμες του. Ποτέ δεν θα τον τσιμπούσαν. Ποτέ δεν θα κέρδιζαν σε αυτό το παιχνίδι.

Ήταν εδώ, στην επικράτειά τους, και τους νικούσε κάθε μα κάθε φορά.

Εδώ κάτω, στο βασίλειο των αχινών, αυτός ήταν ο νικητής.

Ανέβασε το κεφάλι του πάνω από την επιφάνεια και ξεφύσησε ανατριχιάζοντας. Η ατμοσφαιρική θερμοκρασία αυτή την ώρα δεν ξεπερνούσε τους πέντε βαθμούς. Και ψιλόβρεχε.

Μάσησε το επιστόμιο του αναπνευστήρα του και γεύτηκε τη λαστιχένια γεύση. Έπρεπε να πάρει καινούργιο, δεν είχε καλή προσαρμογή στο στόμα του. Τον δάγκωσε ξανά, εισέπνευσε και εξέπνευσε δυνατά τρεις φορές, πήρε μια βαθιά ανάσα και καταδύθηκε πάλι. Ο φακός του άνοιξε ένα κυλινδρικό μονοπάτι μπροστά του. Χτύπησε τα πέδιλά του και το διέσχισε.

Νά τι ήθελε: να ανοίγει μόνος το μονοπάτι του. Να χαράζει δρόμους.

Και να πετάει.

Το λάτρευε αυτό. Παρά τους αχινούς. Παρά τους κινδύνους (*Μην κάνετε ποτέ μόνοι σας καταδύσεις, πηγαίνουμε πάντα σε ζευγάρια*), παρά το τρομερό κρύο. Παρ' όλη τη μοναξιά. Ή ίσως ακριβώς για αυτήν.

Πετούσε μέσα στα κυλινδρικά, σαν σήραγγες μονοπάτια που χάραζε ο φακός του όπως πετά κανείς στα όνειρα. Ή μάλλον όχι. Στα όνειρα δεν πετάς ακριβώς. Απλώς κάνεις μεγάλα άλματα, νικώντας για λίγο τη δύναμη της βαρύτητας. Δεν πετάς στ' αλήθεια ούτε καν στα όνειρα. Εδώ κάτω όμως *πετούσες*. Εδώ ήταν αλλιώς. Εδώ πετούσες στ' αλήθεια.

Και του άρεσε να πετάει. Του άρεσε να είναι υπερήρωας.

Χαμογέλασε πλαταίνοντας το στόμα του, και αμέσως γέμισε νερό. Το έφτυσε, αλλά προηγουμένως κατάπιε λίγο και πνίγηκε. Έβγαλε πάλι το κεφάλι του στην επιφάνεια. Έβηξε με δύναμη, χωρίς να έχει φόβο να τον ακούσει κανείς. Η παραλία ήταν έρημη, και θα έμενε έτσι για τρεις-τέσσερις μήνες ακόμη. Και, για την ακρίβεια, δεν ήταν καν παραλία.

Βήχοντας ακόμη, κοίταξε τα βράχια των Δικαστικών από τα αριστερά προς τα δεξιά του. Η μάζα των λευκών βράχων κατέβαινε απότομα προς το μέρος του, με ένα απατηλό ύψος που θα μπορούσε να τρομάξει κάποιον που θα κοιτούσε από τη μεριά της θάλασσας. Τα βράχια έσπαγαν σε μικρότερα, δημιουργούσαν μικρές ή μεγαλύτερες εσοχές, έφτιαχναν πέτρινες συστάδες και άχαρους αμυντικούς σχηματισμούς. Πιο πάνω, ο λόφος σκούραινε και χανόταν στο σκοτάδι, αμέτοχος και βουβός.

Έστρεψε πιο ψηλά το κεφάλι του και κοίταξε το φεγγάρι. Ήταν γεμάτο, αλλά θολό και ψυχρό. Αδιάφορο και αυτό. Παγωμένο. Ένας ξένος κόσμος, χωρίς κανένα ρομαντισμό, χωρίς καμιά ενσυναίσθηση. Απλώς υπήρχε.

Κούνησε το κεφάλι του και καθάρισε τον λαιμό του. Ένιωθε έναν μικρό πόνο στη μία του γάμπα. Έπρεπε να φροντίζει καλύτερα τις διατάξεις του πριν και μετά τις καταδύσεις. Καθιστική ζωή. Πολύ καθιστική ζωή. Η τράπεζα. Πάντα, πίσω από καθετί, η τράπεζα.

Εξέπνευσε με δύναμη και δάγκωσε πάλι τον αναπνευστήρα του. Ας πονούσε όσο ήθελε η γάμπα του. Ας πονούσε και η άλλη. Λίγο τον ένοιαζε.

Καταδύθηκε με ορμή και χτύπησε δυνατά τα πόδια του κατευθυνόμενος προς τη μύτη του ορμίσκου. Ήταν γεμάτο αχινούς εκεί –και πού δεν ήταν, άλλωστε– και ένιωσε την καρδιά του να χτυπάει ακόμη πιο δυνατά. Ήταν ταραγμένος. Δεν έπρεπε να είναι. Έπρεπε μόνο να πετάει, να χαράζει με τον φακό του τα κυλινδρικά μονοπάτια του και να τα ακολουθεί πετώντας. Χωρίς βαρύτητα. Χωρίς δεσμεύσεις. Απλώς πετώντας με τα αόρατα φτερά του. Ήταν υπερήρωας.

Έφτασε στη μύτη και φώτισε τα βράχια στον βυθό. Αχινοί. Ένα ολόκληρο σμάρι. Μία αποικία. Και βέβαια τον κοιτούσαν και τον έδειχναν με τα αγκάθια τους. *Νά τος πάλι, νά τος αυτός που μας φοβάται, σημαδέψτε τον.* Τους σιχαινόταν. *Τσιμπήστε τον.* Ευχήθηκε να μπορούσε να τους κάψει με τη ματιά του, ή να πετάξει ακτίνες από τις παλάμες του και να τους βλέπει να θολώνουν, να μαζεύουν και να εξαφανίζονται.

Έστριψε κολυμπώντας προς τα δεξιά και πέρασε ξυστά από την άκρη του βράχου προς τον επόμενο ορμίσκο. Εδώ τα βράχια ήταν γεμάτα σχισμές, πλάκες πάνω σε πλάκες, μικροσκοπικές σπηλιές, κοιλώματα, πτυχώσεις και θαλάμια. Τα χταπόδια και οι σμέρνες παραμόνευαν ολόγυρα, πέρκες και χάνοι αναπαράγονταν χρόνο με τον χρόνο: μια μικρή, και απατηλά άδεια, καστροπολιτεία από γλιστερά πλάσματα που –το ήξερε, το αισθανόταν– τον παρακολουθούσαν με στενεμένα μάτια και ψιθυρίζοντας διαρκώς μεταξύ τους. Δεν τον ένοιαζε. Ούτε θα τα πείραζε. Απλώς θα ήταν σίγουρος πως δεν θα τον πείραζαν και εκείνα.

Άπλωσε το χέρι στην άλλη του γάμπα, αυτήν που δεν πονούσε, και έπιασε το μαχαίρι του. Δεν το τράβηξε από την καουτσουκένια του θήκη. Του άρεσε απλώς η αίσθηση της σιγουριάς που του έδινε. Ήταν βαρύ, ατσάλινο, πριονωτό και δικό του. Το μαχαίρι του. Χαμογέλασε και μάζεψε πάλι το μπράτσο του. Τεντώθηκε και τινάχτηκε προς τα μπροστά με ένα δυνατό χτύπημα των ποδιών. Σκέφτηκε τα κρυμμένα πλάσματα στις σχισμές που τον έβλεπαν να απομακρύνεται ανακουφισμένα. Χάρη τούς έκανε. Α, ήταν ωραίο αίσθημα.

Και η γάμπα του έπαψε να τον πονά πια. Ίσως να ήταν απλώς μία κράμπα που δεν εκδηλώθηκε ποτέ.

Ακούμπησε τον δείκτη στον αντίχειρά του τεντώνοντας προς τα επάνω τα άλλα τρία του δάχτυλα: *Οκέι, όλα καλά.*

Χαμογέλασε.

Σε όλη την τράπεζα, μόνο αυτός ήξερε να επικοινωνεί με σήματα. Δεν ήταν μόνο το *Οκέι*. Ήταν και όλα τα άλλα: *Μείνε σε αυτό το βάθος. Σταμάτα. Κοίτα. Κρύο. Λίγος αέρας. Κίνδυνος. Αναδύσου.*

Ήξερε όλα τα σήματα, και ας μην είχε κανέναν για να συνεννοηθούν. Λίγο τον ένοιαζε.

Ξαναχτύπησε τα πόδια του και βρέθηκε αμέσως πέντε μέτρα μπροστά μέσα στο παγωμένο νερό, πάντα πετώντας –σαν υπερήρωας. Ο φακός του άνοιξε τον δρόμο μπροστά του διαπερνώντας το νερό σαν πελώριο αόρατο τρυπάνι, και όλα ήταν τέλεια, παρά το κρύο, παρά το πηχτό, μουντό σκοτάδι ολόγυρά του, παρά τους αχινούς και τα άλλα μουλωχτά πλάσματα που παραμόνευαν στα βυθισμένα βράχια κοιτώντας τον και κοροϊδεύοντάς τον.

Έπεσε πάνω στο βυθισμένο αυτοκίνητο χωρίς να το καταλάβει. Και άργησε για αρκετά δευτερόλεπτα να καταλάβει πως ήταν πράγματι ένα βυθισμένο αυτοκίνητο. Ένα μεγάλο αυτοκίνητο. Ένα τζίπ.

Το στόμα του άνοιξε και ο αναπνευστήρας τού έφυγε γεμίζοντας φυσαλίδες το νερό γύρω του. Έσπρωξε με τα χέρια του κάνοντας κυκλικές κινήσεις και κινήθηκε σπασμωδικά προς τα πίσω, όσο γινόταν πιο μακριά από τον μαύρο όγκο. Η καρδιά του χτυπούσε, και μπορούσε να την ακούει και να τη νιώθει κάτω από την ελαστική στολή του.

Πανικοβλήθηκε, αλλά όχι για πολύ.

Προσπάθησε να ηρεμήσει και να ελέγξει την αναπνοή του.

Και, τινάζοντας τα πόδια του, βγήκε από το νερό.

Έβρεχε πια για τα καλά. Το φεγγάρι είχε κρυφτεί, και το σκοτάδι ήταν βαρύ και πυκνό, σημάδι πως σε λίγα λεπτά θα άρχιζε να χαράζει.

Ανέπνευσε σταθερά για ώρα και σκέφτηκε τι έπρεπε να κάνει. Δεν υπήρχαν πολλά για να εξετάσει. Κούνησε το κεφάλι του, πήρε άλλη μία βαθιά ανάσα και ξανακαταδύθηκε.

Η οροφή του τζίπ βρισκόταν ενάμισι με δύο μέτρα κάτω από το νερό. Το βαρύ όχημα είχε καθίσει πάνω σε μία κατωφερική πλάκα από ασβεστόλιθο, χαραγμένη από αρχαία ίχνη φυκιών. Ένα σύ-

μπλεγμα από κρατήρες και μυτερές απολήξεις είχε συγκρατήσει τον όγκο του οχήματος στο σημείο όπου είχε σταθεροποιηθεί, σαν δαγκάνα της τροχαίας.

Κολύμπησε γύρω από το τζιπ, προσπαθώντας να δει στο εσωτερικό του. Φώτισε μέσα με τον φακό, από την πλευρά του συνοδηγού, αλλά η αδύναμη δέσμη του δεν μπορούσε να ξεδιαλύνει πολλά πράγματα πίσω από το φιμέ τζάμι. Κοίταξε από κοντά τον προφυλακτήρα. Αθηναϊκές πινακίδες. Πώς έπεσε εδώ το αυτοκίνητο; Ποιος το έριξε; Και γιατί; Κάποια συμμορία; Τίποτα μεθυσμένοι;

Ενώ ο αέρας του τελείωνε, έφτασε δίπλα στην πόρτα του οδηγού. Δοκίμασε να την ανοίξει, αλλά ήταν αδύνατον. Έριξε πάλι τη δέσμη του φακού του μέσα. Νερό. Το όχημα είχε πλημμυρίσει θάλασσα. Τα παράθυρα φαίνονταν καλά κλεισμένα, αλλά παντού υπήρχαν δίοδοι για να εισχωρήσει το παγωμένο νερό. Η θάλασσα μπαίνει μέσα στα πάντα, ακόμη και στη ζωή σου την ίδια. Το ήξερε καλά.

Έστρεψε τον φακό του δεξιά-αριστερά, κολλώντας το πρόσωπό του στο τζάμι.

Και τότε εκείνη ήρθε προς το μέρος του. Ακάλεστη, από το πουθενά.

Το στόμα της ήταν ανοιχτό, όπως και τα μάτια της. Του φώναζε. Ούρλιαζε. Τον ικέτευε για βοήθεια. Αλλά χωρίς να ακούγεται: άηχα, αναποτελεσματικά, πεθαμένα.

Και πάνω στη γλώσσα της ήταν κουρνιασμένος χαϊρέκακα ένας αχινός.

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ



ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Το γκρίζο φως του πρωινού, σμιλεμένο από την ψιλή βροχή που δεν έλεγε να σταματήσει, έστεκε πάνω από το άγριο τοπίο και την ομάδα των συγκεντρωμένων σαν σπασμένο κέλυφος από το αυγό κάποιου πελώριου μυθικού ερπετού.

Η Στέλλα Άνταμς έσφιξε τον γιακά του μπουφάν της με το ένα της χέρι, ενώ με το άλλο έστρωνε τα κοντά, σκούρα κόκκινα μαλλιά της. Δεν έστρωσαν. Άκουσε τα νυσταγμένα μουρμουρητά των ανθρώπων που έστεκαν δίπλα της, κοιτώντας χαμηλά, προς τη μεριά των βράχων και της θάλασσας, μέσα από τα στρογγυλά μαύρα γυαλιά ηλίου που φορούσε.

Δεν τα έβγαζε σχεδόν ποτέ, ακόμη και σε εσωτερικούς χώρους, πράγμα που δεν άρεσε σε κανέναν, από όσο ήξερε. Κανείς δεν πίστευε πως η Στέλλα Άνταμς είχε πράγματι κάποιο πρόβλημα με τα μάτια της, ένα είδος φωτοευαισθησίας ή φωτοφοβίας όπως αυτή από την οποία υποφέρουν οι αλφικοί, για παράδειγμα. Δεν ήταν αλμπίνο· δεν είχε λευκά μαλλιά και κόκκινα μάτια· δεν είχε αδύναμα, φτενά γκρίζα τσίνορα. Παρ' όλα αυτά, η επιδερμίδα της ήταν πράγματι κάτασπρη, όχι με την ασθενική χλομάδα κάποιου που έχει καιρό να τον δει ο ήλιος, αλλά με ένα έντονο και δυνατό, γαλακτερό άσπρο, που καμιά φορά έδειχνε να λάμπει με ένα δικό του, εσωτερικό φως, εκπέμποντας προς κάθε κατεύθυνση τη χιονένια λευκότητά του.

Κάποιοι, για αυτό τον λόγο, τη φώναζαν Βαμπίρ, αν και ποτέ δεν θα τολμούσαν να το πουν μπροστά της. Ήταν αυτοί κυρίως που ορκίζονταν ότι φορούσε γυαλιά ηλίου επίτηδες, εξαιτίας του εστετισμού της, από παραξενιά, για φιγούρα και για να ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους. Για τύπο. Ή ίσως για να τονίσει πως εν γνώσει της βρισκόταν ανάμεσά τους χωρίς να το αξίζει πραγματικά, από ντροπή και συστολή, χάρη σε έναν καλώς εννοούμενο με-

ταμελημένο εγωισμό, που όμως έκανε πολύ αργά την εμφάνισή του. Αφότου ανέλαβε τη θέση και μετά.

Η επιστροφή της πέρυσι στην Ελλάδα από το εξωτερικό από τη μια μέρα στην άλλη, στα τριάντα τέσσερά της, η πρόσληψή της στη Διεύθυνση Ασφάλειας Αττικής και η ταχύτατη ανέλιξή της στην ιεραρχία της Υποδιεύθυνσης Εγκλημάτων κατά Ζωής και Ιδιοκτησίας, της ΥΔΕΖΙ, έδιναν τροφή για πολλές υποθέσεις στους συναδέλφους της. Όχι καλές υποθέσεις. Τα γυαλιά ηλίου ήταν απλώς το κερασάκι στην τούρτα. Μα και πάλι, όχι το μόνο. Απλώς ένα από τα πολλά.

Η επικεφαλής αστυνόμος της νεότευκτης Τέταρτης Ομάδας του Τμήματος Εγκλημάτων Κατά Ζωής –οι άνδρες και οι γυναίκες του οποίου, τόσα χρόνια μετά την επίσημη μετονομασία του, εξακολουθούσαν ακόμη να το ονομάζουν Ανθρωποκτονιών όταν συζητούσαν μεταξύ τους– αναστέναξε, κούμπωσε τον γιακά στο στενό δερμάτινο μπουφάν της με τα δάχτυλά της που ήταν κατακόκκινα και σαν γδαρμένα, έκανε άλλη μία άτονη και απέλπιδα απόπειρα να στρώσει εκείνα τα ατίθασα κόκκινα μαλλιά που οι μουσκεμένες μύτες τους έδειχναν προς όλα τα σημεία του ορίζοντα, και προχώρησε με σταθερό βήμα προς την ομάδα των νυσταγμένων αστυνομικών που θα συντόνιζαν και θα επέβλεπαν την επιχείρηση ανέλκυσης του τζίπ κάτω από τις διαταγές της. Όταν θα τις έδινε.

Δεν έδειχνε να λείπει ύπνος από την ίδια. Αντίθετα, έμοιαζε σαν να βρισκόταν εκεί σε περιοδεία, ή σαν να ήταν μία απλή πολίτις που δεν ένιωθε το δύσκολο εκείνο καθήκον να βαραίνει στους ώμους της και δεν συναισθανόταν το άγχος των υπολοίπων.

Γιατί η επιχείρηση ήταν δύσκολη, κι αυτό θα ήταν φανερό σε οποιονδήποτε, ακόμη και στον πιο ανίδεο εξωτερικό παρατηρητή. Το τζίπ έμοιαζε να έχει κατρακυλήσει στην πλαγιά των πενήντα μέτρων με την τεράστια κλίση και να προσπερνά με ταχύτητα τον μικρότερο παράλληλο χωματόδρομο που βρισκόταν από κάτω –ουσιαστικά, ένα μονοπάτι από πατημένο χώμα–, πριν απογειωθεί από την τελευταία εξέδρα των βράχων και βρεθεί μέσα στο νερό οδηγώντας στον θάνατο εκείνη την άτυχη γυναίκα.

Και τώρα το τζίπ έπρεπε να ανασυρθεί από εκεί. Μαζί με το εγκλωβισμένο πτώμα της οδηγού.

Η Στέλλα Άνταμς πέρασε δίπλα από την ομάδα των αστυνομικών, που συζητούσαν χαμηλόφωνα πίνοντας καφέ από χάρτινα κυπελλάκια και ρίχνοντάς της λοξές ματιές, και κοίταξε χαμηλά. Άλλοι δύο ένστολοι στέκονταν πάνω στα γλιστερά, αγριωπά βράχια της ακτής ακούγοντας κάτι που τους έλεγε ο δύτης. Ο άνδρας του Λιμενικού, που καθόταν πάνω στον βράχο με τα πόδια κρεμασμένα πάνω από το νερό έχοντας αφήσει δίπλα του τη φιάλη του οξυγόνου, τη μάσκα και τα βατραχοπέδιλά του, είχε βουτήξει πριν από είκοσι λεπτά ήδη για να ελέγξει την κατάσταση του οχήματος και της οδηγού του, καθώς είχε φτάσει από τους πρώτους στο σημείο. Ναι, τα πράγματα ήταν όπως τους τα είχε πει ο ερασιτέχνης αυτοδύτης που ανακάλυψε το τζιπ. Ναι, άρα δεν χρειαζόταν να βιαστούν ιδιαίτερα· η γυναίκα θα μπορούσε να περιμένει λίγο ακόμα. Ναι, μερικά επιπλέον λεπτά της ώρας δεν θα της έκαναν περισσότερο κακό πια. Ό,τι ήταν να πάθει, το έπαθε.

Ακούγοντας τον ήχο της μηχανής από ένα όχημα που έφτανε με ταχύτητα και τον κριτσανιστό ήχο από τα λάστιχά του πάνω στον στενό χωματόδρομο, η Στέλλα Άνταμς στράφηκε και είδε το ασθενοφόρο τού ΕΚΑΒ. Ήταν το δεύτερο που έσπευδε στα Δικαστικά εκείνο το χάραμα. Και είχε αργήσει.

«Ένα φορείο», είπε στον συνοδηγό του ασθενοφόρου μόλις εκείνος πάτησε στο έδαφος τα πόδια του.

Ο άντρας την κοίταξε ερωτηματικά.

«Τώρα», του είπε. «Εκεί κάτω».

Τελικά χρειάστηκε άλλη μία ώρα και ακόμη ένας δύτης του Λιμενικού για να βγει το πτώμα από το όχημα. Το σημείο όπου είχε βυθιστεί το τζιπ ήταν βαθύ και δεν επέτρεπε γρήγορες και εύκολες κινήσεις. Η πόρτα του οδηγού είχε σφηνώσει και έπρεπε να ανοίξει με λαστό, πράγμα που με τη σειρά του έπρεπε να γίνει με τις λιγότερες δυνατές αβαρίες. Οι ειδικοί της Σήμανσης χρειάζονταν ακέραιο το αυτοκίνητο αν ήθελαν να αντλήσουν στοιχεία από την εξέτάσή του τις επόμενες ημέρες. Δεν τους άρεσαν οι εκ των υστέρων σπασμένες πόρτες. Δεν τους άρεσε τίποτε που είχε προκληθεί μετά το συμβάν.

Όταν οι άνδρες του Λιμενικού βγήκαν πάλι από το νερό ξεκρεμώντας τις μπουκάλες του οξυγόνου από τις πλάτες τους και ξά-

πλωσαν επιτέλους το πτώμα της άτυχης γυναίκας πάνω στον βράχο συνεπικουρούμενοι από τους δύο ένστολους, δυο νεαρά παιδιά που μάλλον πρόσεχαν πώς να μην καταλήξουν και οι ίδιοι στο νερό παρά βοηθούσαν τους δύο δύτες, ακόμη περισσότεροι είχαν συγκεντρωθεί στον χωμάτινο δρόμο από πάνω, κρατώντας ομπρέλες, καπνίζοντας, πίνοντας καφέ και μурμουρίζοντας καθώς παρακολουθούσαν το πρώτο σκέλος της επιχείρησης, που ήξεραν ότι ήταν και το πιο εύκολο· τα πράγματα με το ίδιο το τζιπ θα ήταν πολύ πιο δύσκολα. Κανείς τους δεν μπορούσε καν να σκεφτεί πώς θα έβγαζαν εκείνο το πελώριο πράγμα από το νερό χωρίς να έχουν κάπου να πατήσουν. Οι περισσότεροι ήταν άνδρες από το τοπικό αστυνομικό τμήμα, που είχαν έρθει με ένα περιπολικό και δύο μοτοσικλέτες. Ο διοικητής του τμήματος στεκόταν στο χείλος της κατωφέρειας και κοιτούσε συνοφρυωμένος τους δύο ένστολους που προσπαθούσαν να δέσουν τους δερμάτινους ιμάντες του φορείου γύρω από το στήθος και τους μηρούς της γυναίκας.

Πέρα από τους άτονους ψιθύρους των παρευρισκομένων και τον μονότονο ήχο της βροχής πάνω στο χώμα, τις πέτρες και τις λαμαρίνες των οχημάτων, τίποτε άλλο δεν ακουγόταν. Ήταν ακόμη πολύ νωρίς το πρωί, έκανε κρύο και δεν ήθελαν να βρίσκονται εκεί. Δεν ήταν ωραίο μέρος αυτή την εποχή του χρόνου. Για την ακρίβεια, δεν ήταν ωραίο καμία εποχή του χρόνου. Και δεν ήταν μία καλή επιχείρηση αυτή. Ήταν άσχημη και άχαρη. Ένα σκέτο χάλι.

Κανείς τους επίσης δεν έδειχνε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη νεαρή αστυνόμο με τα μαύρα γυαλιά, κι ας ήξεραν όλοι πως εκείνη είχε την ευθύνη της επιχείρησης. Κι ας ήταν –επίσης– ελκυστική, με τον τρόπο της. Κάτι επάνω της, κάτι που δεν μπορούσαν να το προσδιορίσουν, τους απέτρεπε να τη δουν με θετική ματιά. Ίσως τα γυαλιά της. Ίσως τα κόκκινα μαλλιά της –ήταν βαμμένα άραγε;– ή η κατάλευκη επιδερμίδα της. Ίσως το απόμακρο ύφος της και το σφιγμένο της στόμα. Ίσως κάποιες φήμες που την ακολουθούσαν, μα που ήταν συγκεχυμένες και θολές μέσα στο μυαλό τους. Όχι, δεν μπορούσαν να πουν τι ακριβώς. Δεν την ήξεραν καλά.

Μέχρι που την είδαν να κατεβαίνει την πλαγιά δεμένη με ένα σχοινί.

Η Στέλλα Άνταμς είχε δέσει τη μία άκρη στη μέση της και την άλλη σε έναν εσωτερικό στύλο του ασθενοφόρου, αφήνοντας την

πλαϊνή πόρτα του ανοιχτή. Γλίστρησε στην πλαγιά λες και ήταν εξαιρετικά συνηθισμένο για αυτήν κάτι τέτοιο, προσπέρασε με δυο μεγάλα, ανάερα βήματα τον μικρότερο παράλληλο χωματόδρομο στα μισά της διαδρομής χτυπώντας τον με τις μπότες της, και έφτασε στον βράχο από κάτω του μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Οι ψίθυροι από τους άνδρες που παρακολουθούσαν εντάθηκαν για λίγο και το στήθος τους φούσκωσε ανεπαίσθητα, μέχρι που η περιέργεια της ομήγυρης ατόνησε και πάλι. Η βροχή συνέχιζε, το κρύο φούντωνε αντί να καταλαγιάζει, και όλο αυτό παραήταν βαρετό και διαδικαστικό για να συγκρατήσει το ενδιαφέρον τους.

Κάτω χαμηλά, η Στέλλα Άνταμς έλυσε το σχοινί από τη μέση της και το προσάρμοσε στο φορείο. Κοίταξε ψηλά, χωρίς να πει κάτι. Σήκωσε το χέρι της, το ξανακατέβασε και το ξανασήκωσε δύο φορές. Ο οδηγός του ασθενοφόρου και ο τραυματιοφορέας την είδαν να τους νεύει, και κοιτάχτηκαν μεταξύ τους.

Σε πέντε λεπτά είχαν ρυμουλκήσει προσεκτικά το φορείο και το είχαν τοποθετήσει στη βάση του, μέσα στο ασθενοφόρο, ασφαλίζοντάς το. Όλοι οι άνδρες είχαν τελικά βοηθήσει στο τράβηγμα του σχοινιού, αμίλητοι και σφίγγοντας τα δόντια.

Μία λέμβος με τη μηχανή της διαρκώς αναμμένη, η ίδια που είχε φέρει εκεί τον πρώτο άνδρα του Λιμενικού, προσέγγισε πάλι τον βράχο και παρέλαβε τους δύο με τον εξοπλισμό τους. Οι δύο ένστολοι, κοιτώντας την απότομη, γλιστερή πλαγιά, προτίμησαν να ακολουθήσουν τους συναδέλφους τους και επιβιβάστηκαν κι αυτοί στη λέμβο. Θα τους άφηνε περί τα πεντακόσια μέτρα από εκεί, σε έναν όρμο με πολύ καλύτερη πρόσβαση στον χωματόδρομο από πάνω.

Η Στέλλα Άνταμς ακολούθησε ανάποδα τη διαδρομή από την οποία είχε κατέβει στα βράχια και σκαρφάλωσε μέχρι τα σταθμευμένα οχήματα και τους αστυνομικούς πιάνοντας, για να συγκρατείται, σταθερές πέτρες και τους θάμνους που φύτρωναν εδώ κι εκεί στην πλαγιά.

Όταν έφτασε επάνω, δεν έμοιαζε να έχει λαχανιάσει ή να έχει κουραστεί καν. Μόνο τα ήδη κατακόκκινα δάχτυλά της έμοιαζαν περισσότερο γδαρμένα από πριν, σαν να είχαν πληγές έτοιμες να ανοίξουν. Ο διοικητής του τμήματος της έκανε ένα μικρό, αδιόρατο νεύμα με το κεφάλι, επαινώντας τη με τον τρόπο του. Η επικε-

φαλής αστυνόμος της Τέταρτης Ομάδας του Τμήματος Εγκλημάτων Κατά Ζωής τού το ανταπέδωσε, ακόμη πιο αχνά.

Και έπειτα έβγαλε το τηλέφωνό της.

Το καινούργιο Κέντρο Υγείας της Νέας Μάκρης βρισκόταν σε μία παλιά, πρόσφατα ανακαινισμένη μονοκατοικία με έναν απεριποίητο μικρό κήπο μπροστά της. Δίπλα του, ένα μικρό οικόπεδο περιμένε υπομονετικά να αξιοποιηθεί. Όλα έδειχναν ότι θα έπρεπε να περιμένει κι άλλο. Η Στέλλα Άνταμς πάρκαρα εκεί το γκρι Ford Fiesta του 2006, που ίσως είχε δει και καλύτερες μέρες στη μηχανοκίνητη ζωή του, αν και τίποτε επάνω του δεν το πιστοποιούσε. Η πόρτα του οδηγού ήταν αισθητά βουλιαγμένη προς τα μέσα, ένα από τα λάστιχα των παραθύρων είχε ξεκολλήσει από τη θέση του και κρεμόταν, η μπογιά του είχε ξεβάψει παντού –ίσως να μην ήταν γκρι, τελικά–, και μόνο τα λάστιχά του έμοιαζαν σχετικά καινούργια και ικανά να το μετακινούν.

Βγήκε και έκλεισε την πόρτα πίσω της χωρίς να την κλειδώσει. Δεν ήταν ανάγκη. Κανείς δεν θα έκλεβε εκείνο το Ford Fiesta του 2006.

Ο Γιώργος Παπαχρήστου καθόταν έξω από το Κέντρο Υγείας, πάνω στο μακρύ πεζούλι που το περιέφρασσε. Ήταν κοντός, αδύνατος, με ένα μακρύ οστεώδες πρόσωπο με ρουφηγμένα μάγουλα. Έμοιαζε με κακό από κάποιο σίριαλ. Όχι πολύ καλό σίριαλ. Πάνω στους ώμους του ήταν ριγμένη μία ριγέ κουβέρτα, που κάποιος από το αναρρωτήριο είχε σκεφτεί να του δανείσει, και κάπνιζε ένα ηλεκτρονικό τσιγάρο. Η Στέλλα Άνταμς ήθελε και εκείνη να καπνίσει, από τα δικά της, τα κανονικά τσιγάρα, αλλά δεν τα είχε φέρει μαζί της. Δεν κάπνιζε ποτέ στη δουλειά. Ήταν πολλά αυτά που δεν έκανε όταν ήταν σε υπηρεσία. Και πολύ συγκεκριμένα όσα έκανε όταν ήταν εκτός υπηρεσίας.

Η βροχή είχε σταματήσει σχεδόν τελείως εδώ και λίγα λεπτά, πράγμα που τα πουλιά της κοινότητας σχολίαζαν με δυνατές κραυγές διασχίζοντας με ξαφνικά άλματα τον αέρα σαν ακροβάτες, λες και δεν ήταν κάτι που περίμεναν, ή λες και το περίμεναν με ανυπομονησία. Ένας αχνός ήλιος έκανε τη δουλειά του χωρίς πολλά κέφια, περνώντας ανάμεσα από τις αραιές ψιχάλες.

Η αστυνόμος της Τέταρτης Ομάδας έστρωσε τα κόκκινα μαλλιά

της, που πάλι αρνήθηκαν να στρώσουν, και πλησίασε τον μάρτυρα, βγάζοντας από την πίσω τσέπη του μαύρου τζιν της ένα iPhone και ενεργοποιώντας το μαγνητόφωνο. Ο Παπαχρήστου σήκωσε το μακρύ κεφάλι του και την κοίταξε. Τα μάτια του ήταν μαύρα και μικρά, πολύ κοντά στη μύτη του. Ρούφηξε τον μεταλλικό σωλήνα, και για λίγο χάθηκε μέσα στον θεατρικό καπνό. Η Στέλλα Άνταμς θυμήθηκε πώς το έλεγαν αυτό: άτμισμα.

«Καλημέρα, κύριε Παπαχρήστου», του είπε. «Ονομάζομαι Άνταμς. Αστυνόμος Άνταμς. Αν δεν έχετε αντίρρηση, θα ήθελα να σας κάνω μερικές ερωτήσεις».

Ο άντρας την κοίταξε με ένταση, κατευθείαν στα μαύρα γυαλιά της.

«Τα είπα όλα στον αξιωματικό υπηρεσίας εδώ στο χωριό... αστυνόμε Άνταμς», απάντησε. «Αν είναι απαραίτητο να μιλήσω και σε εσάς για να με αφήσετε να φύγω, ας το κάνουμε να τελειώνουμε».

«Είναι τυπικό...» ξεκίνησε να λέει η Στέλλα Άνταμς, όταν το τηλέφωνό της χτύπησε. Ο Πατέρας από το γραφείο. Τερμάτισε την κλήση. «Τι κάνατε τέτοια ώρα στη θάλασσα, κύριε Παπαχρήστου;» ρώτησε.

Εκείνος ρούφηξε πάλι το τσιγάρο του.

«Κατάδυση», είπε. «Είναι κάτι που το συνηθίζω. Το είπα ήδη».

«Πηγαίνετε σε πολλές παραλίες;»

«Έχει σημασία;»

Η Στέλλα Άνταμς περίμενε. Είναι καλύτερο να περιμένεις αντί να ρωτήσεις για δεύτερη φορά. Μοιάζει σαν να ρωτάς απευθείας τρίτη και τέταρτη μαζί.

«Σε διάφορες, ναι», είπε ο Παπαχρήστου. «Αν και αυτή δεν είναι ακριβώς παραλία. Είναι βράχια. Πηγαίνω όπου υπάρχει καλή ορατότητα».

«Το βράδυ δεν υπάρχει πουθενά καλή ορατότητα».

«Έχω τον φακό μου. Μου αρέσει που το νερό είναι βαθύ. Μου αρέσει που το καλοκαίρι δεν έχει οικογένειες με παιδιά εδώ. Η πρόσβαση είναι δύσκολη, πρέπει να κατέβεις από τα βράχια. Μου αρέσει αυτό. Γενικά στην περιοχή έρχονται ελάχιστοι, ο δρόμος έχει πολλά σαμαράκια. Είναι άθλιος. Μου αρέσει».

«Σας αρέσει να βουτάτε τον χειμώνα όπου δεν πηγαίνει πολύς κόσμος το καλοκαίρι».

«Δεν είπα αυτό. Μου αρέσει να βουτάω κυρίως όπου έχει σχε-
τικά καλή ορατότητα, είναι βαθιά, και έχει βράχια».

«Γιατί αυτό;»

«Γιατί τα βράχια;»

Πάλι δεν του απάντησε.

«Έχουν ενδιαφέρον», της είπε τελικά. «Πιο πολύ από τον βυθό
και την άμμο. Όλοι τα προτιμούν».

«Το κάνετε χρόνια;»

«Ναι».

«Έχετε μάλλον ακριβό εξοπλισμό, σωστά;»

«Πού τον είδατε;»

Τα γυαλιά της ανασηκώθηκαν λιγάκι.

Ο άντρας σήκωσε τους ώμους.

«Είναι ακριβό χόμπι αν θέλεις να είσαι προετοιμασμένος για...
για κάτι που θα προκύψει. Κάτι αναπάντεχο, εννοώ».

«Σας έχει προκύψει κάτι αναπάντεχο μέχρι τώρα;»

«Εκτός από το σημερινό με το βουλιαγμένο αυτοκίνητο και το
πτώμα;»

«Εκτός από το σημερινό, ναι».

«Όχι. Τα συνηθισμένα. Τίποτε που να σας ενδιαφέρει. Τίποτε
που να ενδιαφέρει την υπόθεση, εννοώ. Μικροπράγματα».

«Γνωρίζατε τη γυναίκα;»

«Για όνομα του Θεού, όχι βέβαια». Το είπε με μια κοφτή ανα-
πνοή. «Τι είναι αυτά που λέτε;»

«Είχε εξαφανιστεί εδώ και οχτώ ημέρες».

«Ε και; Δεν το είχα αντιληφθεί».

«Βγήκε στις ειδήσεις. Έγιναν ρεπορτάζ, το έγραφαν όλα τα σάιτ.
Έγινε μεγάλη συζήτηση, κύριε Παπαχρήστου».

«Δεν νομίζω. Όχι. Δεν πολυπαρακολουθώ τις ειδήσεις».

«Ξένια Χατζή».

«Ναι, τι; Το έμαθα πώς τη λένε».

Τα μαύρα γυαλιά ανασηκώθηκαν πάλι.

«Μου το είπαν εδώ στο ιατρείο. Οι αστυνομικοί. Δεν είναι μυ-
στικό».

«Όχι, κύριε Παπαχρήστου, δεν είναι».

Ο άντρας σηκώθηκε από το πεζούλι και έκρυψε μέσα στην τσέπη του το ηλεκτρονικό τσιγάρο. Έσφιξε γύρω από τους ώμους του την κουβέρτα.

«Δεν γνωρίζω κάτι άλλο, αστυνόμε. Έκανα το χόμπι μου, έπεσα πάνω στο τζίπ, κόντεψα να πνιγώ από την ταραχή μου, βγήκα έξω κακήν-κακώς για να ειδοποιήσω την αστυνομία πέφτοντας ολόκληρος πάνω σε ένα σμάρι αχινούς, μου είπαν να κάτσω εκεί επιτόπου και να περιμένω, με έβαλαν σε ένα ασθενοφόρο και με έφεραν εδώ για να με ανακρίνουν δίνοντάς μου έναν κρύο χθεσινό καφέ. Δεν μου έχουν βγάλει καν όλα τα αγκάθια». Της έδειξε τον μηρό του, αν και δεν φαινόταν τίποτε πάνω από το παντελόνι. «Θέλω να φύγω, δεν έχω κάνει κάτι για να με κρατάτε».

«Καλή σας ημέρα, κύριε Παπαχρήστου», είπε η Στέλλα Άνταμς και, κάνοντας μεταβολή, προχώρησε προς το αυτοκίνητό της.

«Μπορώ να φύγω;» Η φωνή του μάρτυρα ήταν δυνατή και οξεία, σαν στριγκλιά. Έμοιαζε λίγο με εκείνη των πουλιών που κυνηγιόνταν πάνω από τα κεφάλια τους σαν μαχητικά αεροσκάφη.

«Όχι», του είπε και άνοιξε τη βουλιαγμένη πόρτα από το Ford Fiesta.

«Μου τηλεφώνησες».

Ο Πατέρας έκανε ένα δευτερόλεπτο να απαντήσει, στη διάρκεια του οποίου, με έναν περίεργο τρόπο, φάνηκε να χαμογελάει.

«Είναι αυτή, ε;»

«Ναι. Αυτή είναι».

«Ξένια Χατζή. Οχτώ μέρες εξαφανισμένη. Δυστύχημα;»

«Όχι».

«Όχι;»

«Όχι. Δεν υπάρχουν ίχνη στον δρόμο που να το πιστοποιούν».

«Δεν υπάρχουν ίχνη... Έχουν περάσει τόσες μέρες όμως, τα ίχνη θα μπορούσαν να χαθούν».

Η Στέλλα Άνταμς προσάρμοσε το hands free στο κινητό της και το άφησε στη θέση του συνοδηγού, πάνω στο μπουφάν της.

«Το τζίπ απλώς αφέθηκε να κυλήσει. Μοιάζει περισσότερο με αυτοκτονία».

Ο Πατέρας έδειξε να το σκέφτεται.

«Οπότε όλα είναι ανοιχτά, σωστά;»

«Όλα είναι ανοιχτά, ναι». Έκοψε ταχύτητα γιατί πλησίαζε στα διόδια. «Η πρώτη εντελώς δική μας υπόθεση», του είπε ψάχνοντας για ψιλά στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου, ανάμεσα σε αποδείξεις, κάρτες, παλιούς φορτιστές και ένα σωρό μικροπράγματα.

Ο Πατέρας αναστέναξε.

«Θα τα πάμε καλά. Θα τα πας καλά», διόρθωσε. «Είσαι στον δρόμο;»

«Ναι. Σε τρία τέταρτα με μία ώρα θα είμαι στο γραφείο».

«Είμαστε όλοι εδώ και σε περιμένουμε. Θέλεις να ετοιμάσουμε κάτι μέχρι να 'ρθεις;»

Η Στέλλα Άνταμς το σκέφτηκε.

«Καφέ», είπε τελικά και άπλωσε το χέρι της προς την υπάλληλο στο κουβούκλιο των διοδίων.

Το παλιό Ford Fiesta αναστέναξε, και η μηχανή του έβγαλε ένα μελαγχολικό γουργουρητό, σαν γάτα που βλέπει ένα πουλί πίσω από το τζάμι και δεν μπορεί να το πιάσει.

Το νέο κτίριο γραφείων στη Συγγρού δεν ήταν ακριβώς νέο, καθώς είχε ανεγερθεί τη δεκαετία του 1970, αλλά μόλις τα τελευταία ένα με δύο χρόνια είχαν αρχίσει οι πρώτες μισθώσεις, όταν η βαριά οικοδομή κατάφερε να απεμπλακεί από μία σειρά γραφειοκρατικές και μη αγκυλώσεις. Η Τέταρτη Ομάδα βρισκόταν στον δέκατο και τελευταίο όροφο, σε ένα σύμπλεγμα γραφείων με ανεξάρτητες εισόδους τα περισσότερα, που τον καταλάμβαναν ολόκληρο.

Η πιλοτική Τέταρτη Ομάδα, που υπαγόταν απευθείας στο Τμήμα Εγκλημάτων κατά Ζωής της ΥΔΕΖΙ, είχε μετακομίσει εκεί μετά από λίγους μόλις μήνες παραμονής της στα κεντρικά, όταν και αποκόπηκε από τις υπόλοιπες τρεις ομάδες για να μπορεί να δρα συνδυαστικά, έχοντας στόχο να αναλάβει, όπως είχε οριστεί, μία σωρεία εγκλημάτων, φόνων και αποπειρών φόνου, βίαιων επιθέσεων, εξαφανίσεων, απαγωγών, εμπορίας ναρκωτικών και εκβιασμών, προκειμένου να υπάρχει μεγαλύτερη ευελιξία σχετικά με κάποιες συγκεκριμένες υποθέσεις που χρόνιζαν λόγω δικαιοδοσίας των διαφόρων τμημάτων, αλλά και για να ελαφρυνθεί η κύρια δουλειά που είχαν να κάνουν οι τρεις βασικές ομάδες της υπηρεσίας. Τη δημιουργία της Τέταρτης Ομάδας είχε αποφασίσει και

επανδρώσει ο νέος διοικητής της ΓΑΔΑ, παρά την εσωτερική κριτική και αμφισβήτηση για την επιλογή του αυτή από αστυνομικούς όλων των βαθμίδων και από ένα σχετικά μεγάλο μέρος του Τύπου, συνεπικουρούμενος –όπως όλοι διέδιδαν ότι γνώριζαν καλά– από συγκεκριμένα άτομα του πολιτικού κόσμου, που με τη σειρά τους ήθελαν να κάνουν μία εκδούλευση σε ένα επιχειρηματικό λόμπι που είχε διασυνδέσεις με την Αμερική. Όπερ έδει δείξαι.

Η αστυνόμενος Στέλλα Άνταμς είχε πολύ καλή γνώση όλων των διαδόσεων. Και κυρίως τού γεγονότος ότι η ίδια, καθώς είχε τεθεί επικεφαλής της Τέταρτης Ομάδας, προσέλκυε τα περισσότερα πυρά. Δεν σκόπευε όμως να κάνει κάτι για αυτό, να αντικρούσει τις όποιες κατηγορίες ή, πολύ πιο απλά, να παραιτηθεί, γεγονός που καθόλου δεν συνέτεινε στην άμβλυνση της διασποράς των φημών.

Είχε έρθει από τις ΗΠΑ την προηγούμενη χρονιά, μετά από είκοσι πέντε χρόνια παραμονής, σπουδών και υπηρεσίας εκεί, επιστρέφοντας σε μια χώρα καθημαγμένη από την οικονομική κρίση και τελείως άγνωστη για αυτήν –μια χώρα ξεχασμένη και μόνη. Ο πατέρας της άντεξε μόνο μερικούς μήνες τον ξαφνικό χαμό της συζύγου του σε εκείνο το πολύνεκρο τροχαίο δυστύχημα στο Νιου Τζέρσεϊ, και γύρισε εσπευσμένα στην Ελλάδα, στη Θεσσαλονίκη, για να ξαναρχίσει εκεί το νέο, και τελευταίο, στάδιο της ζωής του, αφήνοντας πίσω τη δουλειά του σαν σύμβουλος και προμηθευτής του αμερικανικού Υπουργείου Αμύνης, και, μαζί με αυτή, ό,τι άλλο τον συνέδεε με τη νέα του πατρίδα. Η Στέλλα άδραξε την ευκαιρία και τον ακολούθησε, θέλοντας να αποφύγει την παραμονή της σε μία χώρα που δεν είχε πια πολλά καλά πράγματα να της θυμίζει. Ιδίως ένα. Δεν συζητούσε ποτέ και με κανέναν τους πραγματικούς λόγους που την έδιωξαν από την Αμερική: ούτε καν με τον Πατέρα, που στην αρχή προσπαθούσε όσο πιο διακριτικά γινόταν να τους μάθει με όσο περισσότερες λεπτομέρειες μπορούσε να του επιδαψιλεύσει, μα που πάντα απέσυρε το ερωτηματικό ενδιαφέρον του μόλις έβλεπε την αντίδραση στη στάση της Στέλλας.

Ήταν παλιοί γνώριμοι με τον πραγματικό της πατέρα, μεγαλωμένοι στην ίδια γειτονιά, αν και με μία δεκαετία τουλάχιστον να τους χωρίζει –ο συνάδελφός της ήταν ο μικρότερος από τους δύο–, και έτρεφαν ο ένας για τον άλλο εκείνη την ήρεμη φιλία που ενώ-

νει δύο ουσιαστικά σχεδόν άγνωστους μεταξύ τους άντρες όταν έχουν κάτι κοινό να τους δένει. Ο Πατέρας, ο Αρίστος Αλεξιάδης, αυτοανακηρύχτηκε έμπιστος και προστάτης της Στέλλας από την πρώτη στιγμή, και ανέλαβε να αποκρούσει μεγάλο μέρος των λεκτικών επιθέσεων που η νέα αστυνόμος είχε δεχτεί αμέσως μετά την κατάταξή της στις τάξεις τής ΕΛΑΣ, μολονότι οι περισσότερες γίνονταν πίσω από την πλάτη της και όσο εκείνη ήταν απούσα.

Εκπαιδευμένη στη συμπεριφορική ανάλυση, σε τεχνικές μάχης και στην αντιμετώπιση μίας ποικιλίας τρομοκρατικών χτυπημάτων στην Ακαδημία του Κουάντικο, μετά την αποφοίτησή της από τη σχολή Κοινωνιολογίας του NYU, είχε ενταχθεί σε ένα Σώμα πρακτόρων του FBI με ασαφείς αρμοδιότητες σε όποιον δεν ήταν καλά εξοικειωμένος με τον επιχειρησιακό του σχεδιασμό. Δεν μιλούσε ποτέ για την υπηρεσία της εκεί, και ελάχιστοι από τους Έλληνες νέους συναδέλφους της έθιγαν το θέμα, είτε μπροστά της είτε μεταξύ τους. Ήξεραν μόνο πως κάτι είχε συμβεί εκεί –κάτι που μπορούσε να αλλάξει έναν άνθρωπο. Και ότι ήταν διαφορετική. «Και πειραγμένη», προσέθεταν τσουγκρίζοντας τα ποτήρια τους ή σηκώνοντας ψηλά ένα κυπελλάκι με καφέ και κλείνοντας το μάτι ο ένας στον άλλο.

Η Στέλλα Άνταμς ήταν πειραγμένη. Και, ναι, ήταν το Βαμπίρ τής ΥΔΕΖΙ. Και βέβαια ήταν η αγαπημένη αστυνομικός του αστυνόμου Αλεξιάδη, του Πατέρα, του βασικού και πρώτου τη τάξει της συνεργάτη στην Τέταρτη Ομάδα του Τμήματος Εγκλημάτων Κατά Ζωής, που έδρευε στον δέκατο όροφο εκείνου του παλιού και νέου οικοδομήματος της Συγγρού. Στους άλλους του ορόφους, το ογκώδες κτίριο φιλοξενούσε μερικές εταιρείες πληροφορικής και τα γραφεία κάποιων αντιπροσωπειών ηλεκτρονικών ειδών.

Ήταν ένα ήσυχο κτίριο γραφείων, γενικά.

Πάρκαρε το παλιό αμάξι της στο υπόγειο γκαράζ και βγήκε από μέσα, με τα γυαλιά καρφωμένα, θα έλεγες, στα μάτια της. Φόρεσε πάλι το μπουφάν της, κρύβοντας έτσι τους ιμάντες και τη θήκη του όπλου της, έκλεισε την πόρτα του Ford Fiesta, που βόγκηξε πά-λι, και προχώρησε προς το ένα από τα δύο ασανσέρ στην απέναντι μεριά του αχανούς χώρου, που περίμενε τον ήχο από τις μπότες

της για να τον αντηχήσει και να της τον επιστρέψει με ικανοποίηση, και ίσως λίγη κρυφή χαιρεκακία.

Οι μπότες της δεν έβγαλαν κανένα θόρυβο.

Το ασανσέρ έφτασε μουντό, η Στέλλα Άνταμς μπήκε στον θάλαμο με τον μονό μικρό καθρέφτη, ξεφύσησε απαλά και πάτησε το κουμπί της υπηρεσίας της. Τον αριθμό 10.